

Zinner Simon És Weitzner Ilona Esküvői Képe

Ez az édesapám, Zinner Simon és az édesanyám, Weitzner Ilona. A kép 1919-ben készült, ez az esküvői képük. Anyám Szigetszentmiklóson, az apám Ipolyságon született [Hont vm.]. Tíz év különbség volt kettőjük között, anyám 1894-ben, az apám 1884-ben született. Valószínűleg csak polgárja [lásd: polgári iskola] volt, vagy talán elemi, pontosan nem tudom. Az apám az első világháború alatt katona volt. Gépkocsivezető lévén, a tankosoknál szolgált. Tehergépkocsit vezetett a katonaságban, és ezt hasznosította utána a polgári életben is. Sofőrként helyezkedett el. A gépjármű-vezetői igazolványa az 5. számot viselte. Abban az időben nagyon kevesen tudtak gépkocsit vezetni. Az apám sofőrködött, nagyon jó állása volt, abban a viszonylatban, mikor kétszáz pengő havi fixről beszéltek, az apámnak háromszáz pengő fizetése volt, amiből nagyon jól meg lehetett élni. Így nagyon jó körülmények között éltünk, apám ugyanis a Leszámítoló Bank vezérigazgatójának a sofőrjeként dolgozott. A főnöke is zsidó ember volt, Kádár Gusztávnak hívták.

Fogalmam sincs róla, hogy a szüleim hogyan ismerkedtek meg. Azt sem tudom, hogy az ő házasságukat kiközvetítették-e [lásd: házasságközvetítő], vagy csak véletlen találkoztak. Egyházi esküvőjük [lásd: házasság, esküvői szertartás] volt, de az apám nem volt különösebben vallásos, az anyám igen, ő vallásos volt. Neológ vallásosság volt ez. Az ortodoxiára semmilyen külső jel nem mutatott. Mindkettőjük anyanyelve magyar volt. Az apám a magyar mellett németül is beszélt. Anyám magyarul beszélt csak. A nagyünnepeket általában az anyám testvéreinél töltöttük. Az anyai nagyanyámmal is együtt töltöttünk minden nagyünnepet. Nem volt semmi különös, arra is emlékszem, hogy mikor az ünnepkor a Városligetben jártunk, kenyeret dobtunk be a halaknak [lásd a táslich szertartást]. Az apám nemigen járt zsinagógába, de az anyám igen. A kedvenc ünnepem a Pészah volt, talán a maceszgombóc miatt szerettem annyira, ma is szeretem. Melyik ünnep is volt az, ahol a trenderlin játszottunk? Igen, ez Hanukakor volt. Az volt a másik kedvenc ünnepem. A nagybácsikámtól mindig tíz fillért kaptunk minden egyes győzelem után. Ez volt a Hanuka-pénz. Emlékszem, együtt volt az egész család, itt volt a négy fiú, a bátyám, én és a két unokaöcsém, és játszottunk, és mindig kaptuk a pénzt a nagybácsikámtól.